

На бѣдни вечеръ

Три дни валѣ снѣгъ. Срещу бѣдни вечеръ кжшитѣ потънаха сякашъ дѣлбоко въ земята.

Мръкна. По улицитѣ само вѣтърътъ тропаше отъ врата на врата. Свѣтна месечината отъ бѣлия гребенъ на планината и надникна въ замръзналитѣ прозорци. Поразгледа хубаво малкото селце, притихнало въ полето, и пое нагоре по небесния пжтъ.

Огнището свѣтѣше като червено око, и ситни искри летѣха нагоре изъ комина. Въ тъмното кандилото загасваше и трепкаше като уморена пчела.

Мама седѣше край жаравата свита на две, сключена и замислена. Ръшкаше огъня, буташе дебелията главня, а по очитѣ ѝ пламваше нѣкакъвъ скритъ

огънь, и тѣ блещѣха като измити стѣкла. Въ комина свирѣше вѣтърътъ. Азъ седѣхъ до мама, гледахъ огнището и изпращахъ съ очи всѣка червена искра.

Изведнѣжъ скръцна вратата. Нахлу студъ. Като че ли нѣкой търкулна огромна ледена топка въ стаята. Азъ скочихъ. Тате влѣзе. Изпуха си каскета предъ прага, окачи го на гвоздеа задъ вратата, седна край огнището и отъ заскреженитѣ му мустаци закапаха ситни капчици като роса. Помълча малко. После ни погледна съ мекитѣ си кротки очи и рече.

— Пари не взехъ!

Въздъхна дѣлбоко и на челото му се сбраха дѣлбоки бръчки.

— А сега? — трепна мама.

— Нищо.